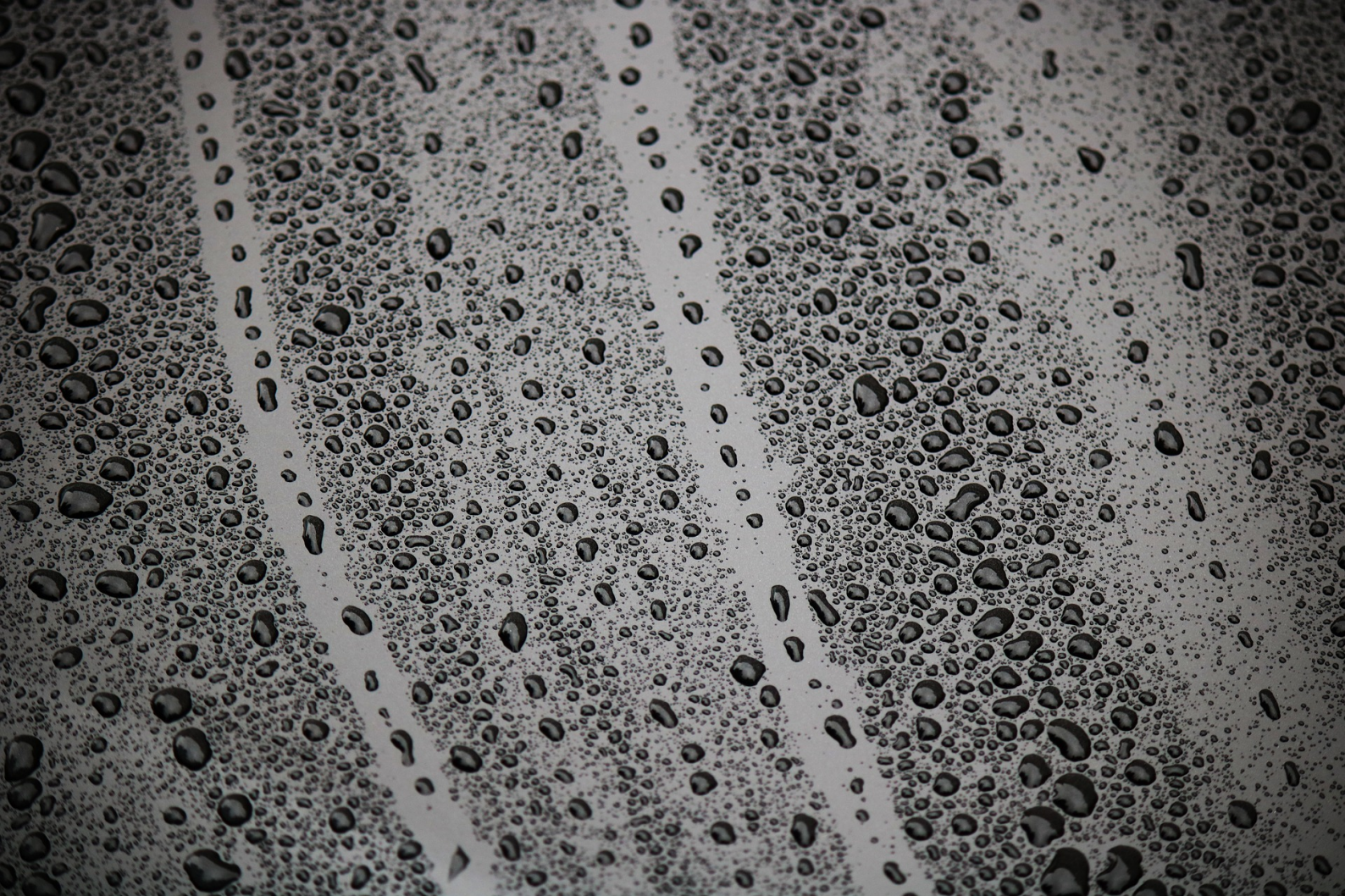

PRECRTAVANJA

JURICA VUCO

SADRŽAJ

SOBA BEZ PROZORA	4
jutro	5
popodne	6
15 h	7
večer	8
MOŽDA DRUGI JA	9
no direction home	10
mir	11
jedan je najtužniji broj	12
scenarij	13
karta smrti	14
long way home	15
nostalgija	16
sokak	17
fotografija	19
poetry	20
cigareta	21
antikvarijat	23
island	24

KONTE(K)ST	25
(going one)	26
(going two)	27
(going three)	28
(going four)	29
(going five)	30
(going six)	31
 TAJ FILM	 32
miloš forman, one flew over the cuckoo's nest	33
costa gavras, etat de siege	34
reiner werner fassbinder, satansbraten	35
alain resnais, l'annee derniere a marienbad	36
luis buñuel, el angel exterminador	37
wim wenders, paris, texas	38
micelangelo antonioni, il deserto rosso	39
 BONUS TRACK: THIS IS THE END	 40
this is the end	41
 O autoru	 42
Impresum	43

SOBA BEZ PROZORA

JUTRO

možda te probudim gustim dimom, vanilijom u magli,
pa projuriš jutarnjim pogledom popraćenim
standardnim lajanjem.

možda zatražiš sigurno tlo,
utočište za još jedan puls,
uokolo, još uvijek nedosanjano.

možda ti serviram ponovni breakfast-in-the-bad,
pjevno, tako pjevno i utaboreno u jutarnju tišinu
tog istog rutiniranog opet.

možda skočiš uz opetovani hop,

/spontani trzaj/

uz kakofonijsko šuštanje, zelene navlake, sobni bicikl,
i,

/tada još uvijek sneno/

ponoviš zadane kretnje.

te tako stihijski naučene.

naše.

sada već svojstveno naše

(i dimne)

POPODNE

glasnicama razbijamo dosadu tišine.
grleno, narodnjački.
onda fingiramo stihijske poteze
/zadanima usprkos/
kockajući i ono malo šokantnih dimova.
dimova naime namjernih
i čudnih.
hedonistički željenih.
a tada
/pomno nijansirano/
red grlenih, red instrumentala
pripremajući prohodno što dalje.
kao do u jučer
kao u beskraj.

15 h

moja lady,
njemačka je iznad svega,
pa kad iskorakneš u poklič
pazi na nokte
/jer su žuti od duhana/
i zanemari muku koliko vremena se traži.

snijeg noćas pada.
na polju se gumeni golubovi
hrane ostavštinom žita,
toliko potrošenog
da ni najmanji gutljaj nije tek jedan u nizu.

da stavim šešir?
noge ne slušaju.
slavonija ne da više blues
a smrt se nosi kao sinonim ravnicom.

VEČER

tako to jednostavno činiš šutnjom

/u dan/

kao da ljepljivo prepuštaš da nosi

/kažem ljepljivo a mislim dimno/

bezbolno, skoro u sljepoočnice.

pa trzneš, štipneš

onako da popucaju ligamenti

da ostane plavo.

televizor ječi borbeno, hokejaški snažno,

a šklovski vrti teoriju zablude nepopustljivo.

do duboko u noć.

zapalit ću posljednju cigaretu večeras

/ovo je posljednja kažem/

onako kako to samo vrijeme zna.

i laž.

napokon, i tišina to zna sporo.

jednako sneno kao vrtjeti programe.

MOŽDA DRUGI JA

NO DIRECTION HOME

teška će kiša padati
dok tom uzima new york.
gorko. tanko bridno.
gotovo plovno.
novi taktovi naviru jednako brzo kao zaborav.
pitaš...
pismo odzvanja šutnjom.
ti, u nekoj drugoj slici, možda drugi ja,
nastavljaš umjesto pjesme.
plov jasnoće do u beskraj.
tren dva kasnije,
grozničavo se tražim tvojim očima.
zgrade pogleda ječe,
možda prekasno.

MIR

tvrdiš da je to pretvaranje,
samo pravocrtno laganje hladnih zagrljaja
dok se ionako ne želiš ljubiti.
uvjeravaš nas da je noć
tek hladna referenca za obamrli plač.
sve knjige ovog svijeta sva slova
prodao bih za miris tvoje kože.
*/to da raznese nataloženu tugu
može samo tvoja koža/*
tvoje su usne već odavno tuđe,
a mir se javlja samo poslije tuge.
to je privid reći ćeš;
jer ti najbolje znaš kako zvuče lake note
netom prije ponoći.
ja najbolje znam onako
kako se to najteže može.
*/tako bistro i precizno,
gotovo glatko/*

velika si kao elektronska katarina,
kao balon pun helija
ili zlatno umotana čokolada.
čekamo da noć nagomila potrošene svađe
i gledamo praznim očima ispaljenim od magle.
zašto ne piješ kavu, pitam te.
ti odgovaraš paljenjem čikova
po bijelim golim tabanima.

JEDAN JE NAJTUŽNIJI BROJ

jedna ljuba ispija jäger
i piše magnetskom lakoćom
kakva se osjeća na dylanovim nastupima.
jedan je band već zasigurno počeo svirati
/pekmez se hladi/
u jedno drugo doba.
jedne vojske spasa
marširaju kroz zelene pustinje
i električno se tamo nekakvi filmovi puštaju.
jednom ako poželiš
zašit ću si usne
pa nećeš osjetiti starost godina.

ljuba čita.
daleko je jedan neprežaljeni poklon,
a i sada je (jedno) drugo vrijeme.
/pekmezi ne gore/

SCENARIJ

(filozof): učiti o nasilju glatko klizeći
po dostojanstvenom čekanju.

(ona): ne prelazim zauzvrat ni šutnju dalje.
samo mirujem.

(on): na očigled adornu
stojiš tamo kao wendersovo drvo.
uplivavaš.

/dvije šutnje dalje

jesen glasi isto kao dosad.

kao sve/

(filozof): uplivavaš ironizirajući lenjina.
uprskala si holokaust savjesti.

(ona): sad se grizem oštrom maglom
mimoilazno do krvi.

(on): trudimo se izmisliti scenarij
bahate ciglane.

/filozof u papučama

i ti na biciklu/

(i dalje on): zvoniš dok kliziš
u mekoću.

(nasilje, šapće): jezovito do nesklada.

KARTA SMRTI

serviram ti novu dozu buđenja
u niskogaznom startu.
lemmy sumanuto urla KARTA SMRTI
a nebo poprima konturu preljeva od čokolade
i sipi nabubrenim mlazom.
suviše je kasno – reći ćeš – uz dodatak dlana.
postpreporodni pokliči uljuljat će nas u novu uspomenu od poezije.
dokumentirati jučer.
naime,
jučer se odnosilo na raskoš pjeva. tamburice i loj.
samo, stare su nove, a mlade zastarjele. pjevne.
pa prestane sipiti i urlik utihnu.
u tišinu.
u nebo.
u izgužvanu plahtu
a mlado meso dopuni zagrljaj
na putu za zacrtanu noć.

u uokvireni flash back
nečijeg ograđenog lovišta.

LONG WAY HOME

dok u svojim snovima

/opetovano/

osvajaš ceste,

reći ćeš: u pomoć, heraldiko!

ili dobro jutro, zoro.

/možda/

sudbonosno DA odjeknut će gustim slavonskim

šumama cera

na rođendan radosnog druženja,

a aleja mikrofonirane jeke

arhivirat će još nekoliko novih stranica.

NOSTALGIJA

trči, tarkovski, kroz kišu
kroz kišu
viči aaaaaa
/i tako to dugo/
hladno, budimpeštanski
u sivilo.
opstani dok po dokovima ne zamru
posljednji taktovi sirovog bluesa
a pak zapadnotihooceanski
posljednji skinheadski football soldier.

u jalovoj kaljuži operi lice
i traži minutu, dvije stanke
za povratak u pismo.
u ponovni doživljaj otkrivanja igre,
sivomaslinasto skrojene države
/sada već bivše/
opet proživljenog užitka stvaranja.

tražiš nužnost ekrana
za soluciju izdašnih večeri i ne post etiketa.
ponovnog paravana za dalje.
za preotkrivanje inata.
za tekstualnost.
za crno-bijelo otkrivanje boga na tragovima države.

jednom pak, andrej,
i prazan će hod skakutati kraj.

SOKAK

*/uljuljkanoj sreći vještom prebjegu i
slovima*

želim reći/

utješnu riječ
na mjesto izgubljenog sloga
i onda
čekati još.

dok po pticama svuda pepeo bacamo,
čekati
vrijeme i (srušen) tavan i bašču
/slavonsku izrovanu/
plesti po davnim uspomenama
tragom koraka
i nositi
grubu kožu
i stare opanke.

bito bi sjajno
/kao nekad/
zastati na izmaku i mahnuti...
tek usput.
tek onako.
/stihijski/

a kad izgubimo dah,
još glasnije dreknuti!
prokleti slavonsku mučninu
/ali ne za ozbilj, iz navike/
i nastaviti dalje.
još dalje,
najdalje.

ravno.

FOTOGRAFIJA

amblem švedske svedene na suvenir,
podsjeti tek,
na svu personal i tako svojstvenu blasfemiju nastojanja
da se domognem reda za (k)raj
dok se isprepleću *willow garden* nicka cavea i cigaretni glas dinah washington
usne
se tvoje
kristaliziraju u dahu utisnutom u staklo prozora. obzora.

potajno želim hraniti golubove
cijeli život.

POETRY

(0)

gigantske neonske reklame
mariahilfer strasse
proždiru dayslippera
rugajući se proćelavom sanjaru.

doručujem pivo i marihuanu
ručam vino i kokain
večeram red bull-vodku i speed.
ja sam hipertonični rocker 21. stoljeća.

(0 ½)

u pola jedan ujutro
uporno zurim u prozor zavučenih roleta.
klanjam se do poda branku,
on je ZNAO pisati poetry.
charlie mi svira sjetan sax,
potpomognut piskutavim dizzyjem.
na podu mrlja:
poezija
sjećanje.

CIGARETA

obavijam se kretnjom.
budi me tvoj glas,
taj promukli krik pojačan isprekidanim basom.
koraci šušte;
sve te trgovine, mravinjaci birtija, usahle fontane, gradski čempresi.

prati me slika:
tvoji obli bokovi
/dok sjediš na barskoj stolici/
zvuče pjevno.
svjetlo djeluje kao migrena;
soba bez zraka. siluete dodira.
prilaziš kao sablast.
/gola bez mesa/
samo koža i tih nekoliko nota.

unuci,
djeca s lopatama i bakljom,
nikada nam neće oprostiti strah.
obli bokovi, tvoja koža bez mesa, jedna svileni marama i
tako čvrsto zadane kretnje.

urlici mrava ljudi plaše me spontano;
ti prilaziš kao sablast
i tražiš da vratim ključ.
zakopavam ga u džepove hlača,
bacam daleko s mosta u platneni odraz rijeke.
/mostovi, dimnjaci, napeti organi/
pušiš tanku cigaretu;
sjediš gola, smiješ se spontano, pjevaš promuklo.
ulica odzvanja pravilima.

unuci nam neće oprostiti tu pjesmu,

tako divlju i голу.
dok god se sablast
/kao sablast/
ne svuče do kraja.

ANTIKVARIJAT

kad poželim jesti ledenu čokoladu, budi pripravna.

provalit ćemo u usahli antikvarijat i skriti se u najvlažnijoj sobi. leći na pod, pretrpavati se ledenim kockama i čitati neobjavljeni brankov rukopis.

umjesto samoubilačkog mini ventilatora hladit će nas nevidljivi hadumi s divovskim lopočima.

irena će pisati o marini, marina igrati igrice, a pripovjedač paliti aluminijske omote od čokolade. kolektivno će se čekati neprežaljena peta četvrtina, a zatim će se irena ustati i poći u antikvarijat, marina se vratiti poetskim rukopisima, a pripovjedač skriti u lirskoga subjekta koji će pak transformirati u adresata.

na jednom drugom kraju svijeta urođenici najmanjeg kontinenta s visoravni će u čudu promatrati došljake sa zlatnim medaljama.

ISLAND

tebi, isobel,
nije teško lišiti me zamišljene opscenosti.
vjenčati me lancima za sebe
pa sebe za šumu.
dok pravocrtno režiš
otkriva se čitav niz melodija u disharmoniji lišća
i surovog propuha jeseni.
samo odabranih tonova plavetnila
na alt-saksofonu
za bijelo za prag za otkinuti
na neucrtanoj ruti suhoj od pregorenog sunca, laveži,
zadaha zemlje.
još samo tragom do crvenog. do sutra.

KONTE(K)ST

(GOING ONE)

razbijeni snjegović ceri se s izbljedjelog parketa:
u snovima je plašio knjige.
lijepio svoje ispucale fragmente i hladio se malim ventilatorom.

/stolnim/

tada se još jednom vinuo u poznato
i kolektivno najavio pljusak.

/totemistički snješko razbio je tabu/

iz simbola izmigoljio u vječnost.

/keramičku i nevažnu/

sada ni sva sila bogova
neće uspjeti spojiti strukturu.
njegov pad nagovještava
dugo sparno ljeto.

(GOING TWO)

razbacane koščice snješka zazivaju prijeteće.

njegovo je vrijeme nevažno,

a još je jutros obazrivo gleduckao uokolo.

slušao dubiozu

/možda/

fingirao plišane (diddlu usprkos)

glumatao predvodnika.

/valjda se nagledao pučkih svečanosti, žetvenih i kirvajskih,

lakoprohodnih drmeža, ciganske galame/

sada začudo ne mijenja izraz.

samo strogo promatra

/ovaj put jednim okom/

krhku svoju sudbinu i čeličnu volju vremena.

tih nekoliko trenutaka odluke.

(GOING THREE)

snješko je mrtav kao i jesse.

*/jesse je bio medvjed
snješko samo snješko/*

posljednji fraktali keramičkih atoma
izdahnuli su u ravnodušnom osmjehu.
snješko je sjećanje na bezbrižno lovište.
tmurno sputava...

*/za jessejom je plakao sredovječni barmen
za snješkom nitko/*

na kraju, pred (k)raj,
ostaje nam samo nazdraviti
/sretno mu lijepljenje/
i pričekati da se prašina slegne.

(GOING FOUR)

svoga nekoliko trenutaka a kao procjep.
izdržao je to mitsko vrijeme,
staložen.
premda su se trgenjali
bio je siguran. kao mit.

/snješko, ti si ružan.
ti si ružan!
tako razbijen i nehomogen.
popio si zadnju kavu sjeo u stari wartburg i
sjedio/

snješko se još dugo nije previrao na podu.
ostao je u neizvjesnosti
dovoljno dugo razliven na stvarnost
da se metla ne pobrine
kako postati
arhetipom.

(GOING FIVE)

snješko voli iggy pop

u trenucima kada omara napušta sobu
snješko je kućni duh.
popravlja lošu sliku
crno-bijelog tv-a
i zatvara prozor
jer tretiraju komarce.
bio je marker kojim se johnny
ulogorio ispod ede
/na trećem katu/
dva stupnja dolje
od malog brata i samozatajnih korica nedovršenih albuma.
he has been down so goddamn long!
dok mu napokon nije određen put.

do utorka se iz zvučnika nije čuo nikakav ton.
smetlari su zaustavili svoj kamion
i pripremali se za utovar
a iz kante je dopiralo
JOJ ŠTO VOLIM IGGY POP.

(GOING SIX)

- sviraj mi, snješko! -

- pjevaj, medejo... -

tik prije raspadanja
suptilno je namignuo.
u pepeo ga nisu otpratili zvuci tambure
već tišina.
lynchova, jeziva.

svirao je trubu, da!
sada su mu kosti šlag uz kavu.
sumanuti pogled nje.

potrošio je bonuse
do srpanjske praznine
postao vrijeme.
sudružnik prevarene čedomorke.

svirao je sjetan ton...
pokupio prašinu.
poput shanea
/razbijen/
otišao.

TAJ FILM

MILOŠ FORMAN, ONE FLEW OVER THE CUCKOO'S NEST

u prolazu sutona hodnici su stereotipno bijeli.
šimićevi boležljivi.
andrićevi proračunati.
priča se da prolaznici noćima iscrtavaju crne linije,
ali ih ujutro čistačice uredno steriliziraju.
u tim je hodnicima temperatura uvijek na high,
iz zvučnika danonoćno krešti robotiziran neopunk.
posjetioci na vratima razdužuju osjećaje.
zamataju ih u papirnate vrećice koje ih čekaju na odlasku.
ravnodušnost se homogenizira i postaje prateća materija.
vodilja kroz labirint hladnih mramornih odaja i korozivne metalne cijevi.
ciljevi sniženi na *povoljno*.
u hodniku se sutona priča glasno, nose se kućni ogrtači i svi posjeduju vlastitu metlu.
/ogrtač i metla rekviziti su za spas duše/
vilinskom se lakoćom preskaču konture imaginarnih stepenica
za što je dobro ponekad sustavno prošetati noću.

na kraju hodnika ne postoji tunel,
nije se uklapao u urbanistički plan.
u hodniku nema cvijeća, ni klica zaraze.
u hodniku je sterilno.
nije boležljivo,
ni proračunato.
hodnik je san.
prolazak je plaća za trud mukotrpnog čekanja.
ove se jeseni nose žuti kućni ogrtači
i svi su zadovoljni pozitivnom klimom.
svi čekaju da se objavi vrijeme za izlazak.

COSTA GAVRAS, ETAT DE SIEGE

dvadeset i četiri su sata otkako gerilci miruju.
brojimo bačve žita i ne sjećamo se uloga s početaka.
bez osobitog se smješka
gledamo nijemim očima.
u suštini ravnodušni su na sve
otkako žalimo za davnim vođama.
službe sigurnosti ne miruju,
pretražuju se iseljenička otočja
u nadi za otkrićem ključnih dokaza.

/sunči, nije nas snijeg sinoć okovao!
that is what you're thinking
but it's false./

rakete se koriste svakodnevno.
visok je intenzitet šutnje,
a ograda ječi tišinom.
mirni smo
mirni su.
osobe koje znam
imaju prodoran glas i
oštre su.
za samo četiri dana
odlučit će sve.

REINER WERNER FASSBINDER, SATANSBRATEN

*/mogao bih ulijevo
tek treptaj
do peludnih likova fassbinder strasse
u noć/*

razmišljat ću o likovima
koji svoju tugu skrivaju sado-mazo igricama.
prikrivaju sjenu odškrinutih vrata
na koja bojažljivo uvire
proljetna pelud.
čekaju
dok topla južna noć ispuni sve želje
/ta wonderful tonight/
kao da ne traži sado-mazo igrice za razonodu.
u dosluhu s jutrom
utažuje glad.
ljepljiva kao acid
u promuklom kriku koji odzvanja sjever.

gledam vrata i pitam rainera
wie gehts.
šutnju prekida smijeh.
nakostriješeni hihot u kojem,
iz svoje fotelje,
stari redatelj
magnetski odzdravlja.

ALAIN RESNAIS, L'ANNEE DERNIERE A MARIENBAD

na rubu se tope dijamanti,
a zvuk kroji zrcala resnaisovom paslikom.
eno, na rubu noć prelazi u zvijezde,
skreće u tišinu igrom mimike
nadražuje i udaljava opne nadolazeće buke.
razglasa na koji se ne priključuju bubnjevi.

na rubu ograde dvoboj:
zvuka i pokreta
resnaisa i bressona
iskrivljenja i preciznosti.
robotizirana ponavljanja potvrđuju raskol,
a iskonska je gesta u službi
razotkrivanja,
raščišćavanja
samoće od straha.

LUIS BUÑUEL, EL ANGEL EXTERMINADOR

likovi tarkovskog gledaju u vatru nepomično.

ja se bojim.

danas, kada su drva u pitanju, plin

od volge do dunava

tek usporava tok.

tarkovski udaljava kadar

i izobličava zvuk ogledala.

likovi uzgajaju šutnju.

od resnaisa do tarkovskog

od volge do dunava

od retfale do višnjevca

isti je odraz straha.

ja se bojim, zvone zvona.

iz vatre odraz: 7000 dana u sibiru ili 7 dana sodome

tek privid.

šutnje vatre straha.

WIM WENDERS, PARIS, TEXAS

/mjesec alabame rezignirano šuti/

nećemo umrijeti bez viskija!
potopit ćemo 90% straha i 10% nade
u bijelu metalnu šalicu iz koje,
u nepravilnim naletima,
pijemo jutarnju crnu
i zatražiti louis.

/louis je majka koja zajapureno šuti/

onako za dobro jutro,
umjesto kave,
nećemo umrijeti bez viskija.
(barem ne) sada
kada je vrijeme rakije,
krvavih iscjedaka i tople mokraće.
zaurlat ćemo himnu žutom mjesecu alabame
i otići čekati sunce.

MICHELANGELO ANTONIONI, IL DESERTO ROSSO

a ta tako tanka reč.

da si mi sve.

izrečeno s umiješanim vrhnjem (nedorečenim)

i tankom plovnom dosjetkom: u retfali jedu (p)s(v)e.

tišina je poput oprah winfrey. taktična.

a u frižideru prutići od povrća čekaju na red. brčkaju.

pa opet...

jesi mi sve.

ulaskom u pretponoćni zagrljaj, pozdravni (još reži jeka muldera i scully a i negdje
razdražljivi japanci sikuću *in the middle of the night*),
arhiviramo zadano.

BONUS TRACK: THIS IS THE END

THIS IS THE END

slalom kroz tristošezdesetpetu dnevnu oživljenost
započinje ponovnom glavoboljom.

rashodane se distorzije više ne primjećuju.

brojim uzaludno potrošene želje

i pozivam se na davno izumrle bogove.

jednom smo hodali uzburkanim morem

i nismo se plašili sigurnosti kopna.

sada te vjetrom čujem kako urlaš

jebem ti slavoniju.

pitam se jesi li zapela u agoniji svakodnevnog

buđenja,

a bećarci iznova pobjeđuju,

dok kasnojesenski vjetar šiba posrnule topole.

u ponovljenom startu,

novom od prethodnih želja,

/debelo stisnutom u slow motion/

ja sada slušam tišinu na moru.

/baš kao ona/

oslobođen od neostvarenih ideja,

dugujem ti još samo sjećanje.

i zatim čista ravna bol, san, ne čujem ali znam:

jedeš mi slavoniju.

Jurica Vuco

Rođen 1984. u Osijeku, gdje je diplomirao i doktorirao na Filozofskom fakultetu.

Na 21. pjesničkim susretima u Drenovcima 2010. godine osvojio je nagradu za najbolji pjesnički rukopis mladih autora, a sljedeće mu je godine objavljena zbirka *Precrtavanja*. Nagrađen je za najbolji pjesnički tekst na pjesničkom susretu Dionizijev festival u Osijeku 2008. godine te na pjesničkim susretima Jesen poezije u Osijeku 2009. godine. Pjesničke tekstove objavljivao u časopisima *Aleph*, *Vijenac* i *Zarez*. Pored pjesama objavljuje i stručne te književnoteorijske radove.

Objavio: *Precrtavanja* (pjesme, 2011).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 72

Jurica Vuco

PRECRTAVANJA

© 2023 Jurica Vuco

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2023

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Tihomir Dunderović

Fotografija

0fjd125gk87 / Pixabay.com

Objavljeno

21. svibnja 2023.

ISBN 978-953-374-101-7 (HTML)

ISBN 978-953-374-102-4 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-103-1 (PDF)

ISBN 978-953-374-104-8 (MOBI)

Prvo izdanje

Općinska narodna knjižnica Drenovci, Drenovci, 2011.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**